

hedsprotokoller, Kirkebøger og deslige, samt ydes Bistand af Øvrigheden. I fornødent Fald skal den, der begærer Aldersrente, eller andre, der maatte kunne meddele manglende Oplysninger, være forpligtet til ved retsligt Forhør (§ 49) at give saadanne.

Stk. 2. Udvalget meddeler snarest den forsikrede Underretning om Afgørelsen.

Kap. XXI. Renternes Udbetaling.

§ 52.

Stk. 1. Invaliderenten og Aldersrenten udbetales maanedsviis forud af Opholdskommunen; dog kan Aldersrente, saafremt den andrager mindre end 120 Kr. om Aaret, udbetales kvartalsviis forud.

Stk. 2. Renten kan kun oppebæres, for saa vidt paagældende bor i Indlandet, jfr. dog § 1, Stk. 4.

Stk. 3. Bliver det sociale Udvalg, f. Eks. gennem Meddelelser fra andre Myndigheder, Rentenyderens paarørende eller andre private, opmærksom paa, at en Rentenyder ikke bør have Dispositionsret over den ham tilstaaede Invalide- eller Aldersrente, træffer Udvalget efter en betryggende Undersøgelse af Forholdet Bestemmelse om, paa hvilken Maade Renten skal komme paagældende til Gode, idet det om fornødent drager Omsorg for, at han umyndiggøres, jfr. herved Reglerne i Lov om Umyndighed og Værgemaal af 30. Juni 1922 §§ 2, 3, 38 og 46, eller at der paa anden Maade gribes ind efter Lovgivningens Regler, jfr. Kap. XVIII i Lov om offentlig Forsorg.

§ 53.

Stk. 1. For saa vidt angaar en Rentenyder, som anbringes eller er anbragt for offentlig Regning eller for en anerkendt Sygekasses eller Invalideforsikringsfondens Regning paa en i Henhold til Lovgivningen om offentlig Forsorg anerkendt Anstalt eller af en saadan Anstalt under dennes vedvarende Tilsyn hos private, drager det sociale Udvalg efter forud indhentet Erklæring fra Direktøren for Sygekassevæsenet Omsorg for, at den en saadan Person tilkommende Rente efter Omstændighederne udbetales til Dækning af de med nævnte Ophold forbundne Udgifter; det eventuelt tiloversblevne Beløb udbetales paagældende selv, jfr. §§ 52, Stk. 3, og 54, Stk. 3.

Stk. 2. Ved Anvendelsen af Regelen i Stk. 1 bliver der at tage Hensyn til, hvorvidt paagældende har Forsørgelsespligt overfor andre. Renten skal da i Trangstilfælde fortrinsviis anvendes til Fyldestgørelse af saadan Forsørgelsespligt.

Stk. 3. For saa vidt det Beløb, der i Henhold til Stk. 1—2 i det enkelte Tilfælde kan anvendes til Dækning af Udgifter ved paagældendes Anbringelse, maatte overstige det Beløb, det efter de til enhver Tid gældende Regler paahviler Patienten selv eller i Trangstilfælde det offentlige at udrede, anvendes Restbeløbet til Nedsættelse af det eventuelle Statstilskud til Anbringelsen.

Stk. 4. Foranstaaende Bestemmelser finder efter Forhandling med Justitsministeriet ogsaa Anvendelse paa Rentenydere, der hensidder til Afsoning af Straf, eller som er interneret i Henhold til Dom.

Stk. 5. Er de i nærværende Paragraf omtalte Refusionskrav fyldstgjort, eller foreligger saadanne ikke, skal den Pengehjælp, som Sygekassen maatte have ydet Rentenyderen i Tiden mellem den Dag, hvorfra Renten beregnes, og Anvisningsdagen, saa vidt muligt godtgøres Sygekassen, for saa vidt og i det Omfang den overstiger, hvad Invaliderentenyderen i Medfør af § 18, Stk. 1, Nr. 3, er berettiget til at oppebære.

Stk. 6. Er der tillagt Rentenyderen Tillæg i Henhold til § 40, Stk. 2, bortfalder dette, for saa vidt han for længere Tid er anbragt som ovenfor i Stk. 1 anført.